

кроеше, защото бѣше твърдѣ глупавѣ чловѣкъ; само свирѣше съ уста гласѣтъ на една никаква пѣсня и то съ всичката си сила. Кѣмъ срѣдѣ пѣтя, ето че на срѣща му иде нѣкой, който се връщаль кой-зна откъдѣ. Този *нѣкой* билъ чловѣкъ хитѣръ, но бездѣлникъ и този пѣть твърдѣ изгладнѣлъ. Още издалечъ по свиренето той позналъ, че нашъ Пенчо е доста глупавичекъ и намислилъ да го излъже, за да му земе хлѣба.

— Добра срѣща, побратиме! — каза той на Пенча.

— Далъ Богъ добро, — отговори Пенчо Мъглата.

— Къдѣ, ако е рекълъ Господъ?

— На нивата, на нивата ще отидѣ да копаѣ корени.

— Ами що носишъ въ торбата, сѣме ли?

— Не, не, единъ просеникъ — хлѣбъ.

— Ха, ха, ха! просеникъ! — иземѣ се хитреца, — ама че глупавѣ чловѣкъ! не иде на онази свадба да се нагости съ сладки ястия и руйно вино червено, па да се хване на хорото на водника да се наиграе, ами нарамилъ толчевъ просеникъ, само да му тежи!

Пенчо съвсѣмъ оглупѣ, като чу за сладкитѣ ястиета и запита: а гдѣ е свадбата?

— Хе, тамъ задъ онази ридинка, — отговори този — но хвърли просеника, да ти не тежи за да стигнешъ по-скоро.

Той захвърли торбата съ хлѣба и се отправи бързо кѣмъ посоченото мѣсто. Гладния хитрецъ това и чакаше. Скрытомъ грабнѣ торбата съ просеника и отиде, та се не видѣ.

Дълго вѣрѣме Пенчо Мъглата ходи да търси богатата свадба; но . . . напусто. Никаква свадба